

Strony w postępowaniu głównym

M.C., M.F.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 47b § § 5–6 w związku z art. 30 § 1 i art. 24 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którymi organ sądu krajowego, taki jak kolegium sądu, ma kompetencję do zwolnienia sędziego tego sądu z obowiązku rozpoznania części lub wszystkich przydzielonych mu spraw, przy czym:
 - a) w skład kolegium sądu wchodzi, z mocy prawa, prezesi sądów, powołani na te stanowiska przez organ władzy wykonawczej, taki jak Minister Sprawiedliwości, będący jednocześnie Prokuratorem Generalnym;
 - b) zwolnienie sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw następuje bez jego zgody;
 - c) prawo krajowe nie przewiduje kryteriów, jakimi powinno kierować się kolegium sądu zwalniając sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw, a także obowiązku uzasadnienia oraz kontroli sądowej takiego zwolnienia;
 - d) niektórzy członkowie kolegium sądu zostali powołani na stanowiska sędziowskie w okolicznościach analogicznych do tych, o których mowa w wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 2021 r., *Komisja/Polska (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów)* (C-791/19, EU:C:2021:596)?
- 2) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że uprawniają (względnie zobowiązują) one sąd krajowy, rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343⁽¹⁾, którego sędzia został zwolniony z obowiązku rozpoznania spraw w sposób opisany w pytaniu pierwszym, oraz wszelkie organy państwa do pominięcia aktu kolegium sądu oraz innych aktów wydanych w jego następstwie, takich jak zarządzenia o ponownym przydzieleniu spraw, w tym sprawy w postępowaniu głównym, z pominięciem zwolnionego sędziego – tak, aby mógł on dalej zasiadać w składzie rozpoznającym tę sprawę?
- 3) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że wymagają one istnienia w krajowym porządku prawnym w postępowaniu karnym objętym zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343, tego rodzaju środków, które zapewnią uczestnikom postępowania, takim jak oskarżeni w sprawie głównej kontrolę i odwołanie od decyzji, o jakich mowa w pkt 1. pytania, mających doprowadzić do zmiany składu orzekającego sądu rozpoznającego sprawę i w konsekwencji zwolnienie sędziego dotychczas przydzielonego od rozpoznania sprawy z obowiązku jej rozpoznania w sposób opisany w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 27 października 2021 r. – FW, CE**

(Sprawa C-650/21)

(2022/C 73/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: FW, CE

Organy biorące udział w postępowaniu: Landespolizeidirektion Niederösterreich, Finanzamt Österreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, art. 2 i art. 6 dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ w zw. z art. 21 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zastępuje system wynagradzania dyskryminujący ze względu na wiek systemem wynagradzania, w którym zaszeregowanie urzędnika nadal określa dyskryminacyjny staż pracy w ramach skali wynagrodzeń, ustalony na określony miesiąc przeniesienia zgodnie ze starym systemem wynagradzania (luty 2015 r.), i który przy tej okazji wprowadzie jest poddawany korekcie w odniesieniu do pierwotnie ustalonych wcześniejszych okresów zatrudnienia poprzez ustalenie daty odniesienia dla potrzeb porównania, ale w którym jednak w odniesieniu do okresów po ukończeniu 18. roku życia weryfikowane są jedynie pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu w połowie, i w którym przedłużenie okresu dla uwzględnienia wcześniejszych okresów zatrudnienia o cztery lata uzyskuje się w ten sposób, że pozostałe, podlegające uwzględnieniu okresy dolicza się przy ustalaniu daty odniesienia dla potrzeb porównania tylko w takim zakresie, w jakim przekraczają one wymiar czterech lat podlegających uwzględnieniu w połowie (ryczałtowe odliczenie czterech lat podlegających uwzględnieniu w połowie)?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć inaczej w odniesieniu do tych postępowań, w przypadku których nowa data odniesienia dla potrzeb awansu została już ostatecznie ustalona przed datą wejścia w życie drugiej nowelizacji ustawy o służbie publicznej z 2019 r., ale data ta nie miała jeszcze wpływu na zaszeregowanie płacowe urzędnika, ponieważ odpowiedni organ nie podjął jeszcze decyzji przy bezpośrednim zastosowaniu prawa Unii, i w przypadku których datę odniesienia dla potrzeb porównania należy obecnie ponownie ustalać bez uwzględnienia ustalonej w międzyczasie daty odniesienia dla potrzeb awansu, jednakże względem dyskryminującej ze względu na wiek daty odniesienia, a pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu, są ryczałtowo odliczane?
- 3) Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE w związku z art. 21 karty praw podstawowych, należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pomimo ponownego ustalenia stażu pracy w ramach skali wynagrodzeń i zaszeregowania płacowego okresy przyuczania do zawodu w ramach zatrudnienia w krajowej jednostce samorządu terytorialnego należy zaliczyć przy ustalaniu daty odniesienia dla potrzeb porównania tylko wtedy, gdy urzędnik został zatrudniony po dniu 31 marca 2000 r., a w przeciwnym razie okresy te są zaliczane tylko jako pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu w połowie, przy czym uregulowanie to zasadniczo jest niekorzystne dla urzędników z dłuższym stażem pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia)
w dniu 29 października 2021 r. – VZW Belgische Vereniging van de Industrie van
Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR) / Vlaams Gewest**

(Sprawa C-658/21)

(2022/C 73/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR)

Strona przeciwna: Vlaams Gewest